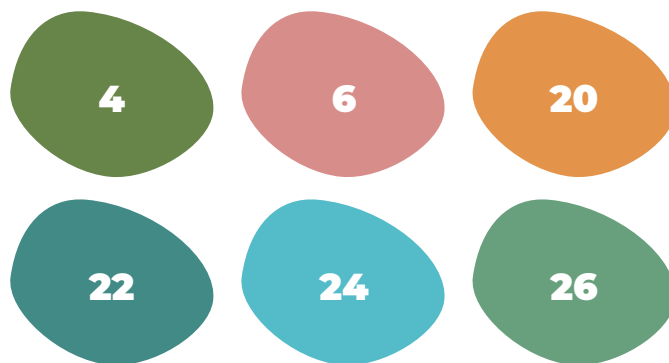

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2022. JANUÁR

CÍMLAP: MOLDOVÁN MÁRIA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIII. évfolyam, 449. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi. Képszerkesztő: Bak Sára. Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon: 0264418001

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ, RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

BAK SÁRA rajza

Fesd ki azt, ami színes a téli tájban! Kinek leghosszabb a sála? Kié az elveszített kesztyű?

BALAJTHY FERENC

Megtisztul

Pihe-puha könnyű
hókrisztály lebeg.
Isten tudja, honnan
szórják az egek.

Pihe-puha könnyű,
fújja már a szél,
ágról ágra szállong,
egyszer földet ér.

Pihe-puha könnyű,
mint az álom száll.
Fehér lesz az erdő,
fehér a határ!

Fehér lesz a házam:
a tél hoz és visz!
Megtisztul a világ,
szívem, lelkem is!

CSEH KATALIN

Hó Hanna

Hol lakik Hó Hanna? Hó-világban,
hó-világ közepén hó-palotában,
hófüggöny lebben ablakában.

Hóselyemből van a sála,
hóbársony a kabátkája.
Hófelleg pufók párnája,
kósza álmát oda várja.

Aludj, Hanna, tente, tente,
ringasson hófény telente!

KISS LEHEL

Mire jó egy régi gomb

Lehet belőle hóember szeme.
Aki tudja, hogy kell, gombfocizhat vele.

Pici sárbabának lehet fejfedője.

Pörgettyűt is lehet bütykölni belőle.

Palackba ha tesszük, zörög csudamódra.

Zsinóron forgatni, brümmögtetni móka.

Lapra ráragasztva lehet virág, bogár.

Lehet pecsétnyomó, drótfülű kiskosár.

Körberajzolhatjuk, kaphat fület, szárnyat.

Jobb játékot magamfajta bizony, nem kívánhat!

MOLNÁR KRISZTINA rajza

MÓRA FERENC

A kíváncsi hópelyhek

A nap éppen lement, mikor az erdő felett elkezdett esni a hó.

– No, anyó – mondta varjú apó a feleségének a nyárfahegyben –, azt hiszem, holnap fehér abrosznál esszük az egérpecsenyét.

Nemsokára a búzamezők fölött kezdtek táncolni a hópihék.

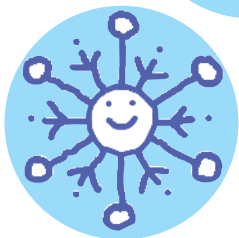
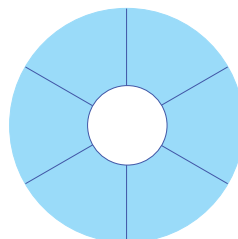
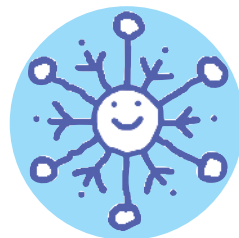
– Gyertek, gyertek – csalogatták őket a szántóföldek –, jó ám a vetésnek a puha hó. Az tart meleget a búzaszemnek, hogy meg ne fagyjon a földben.

A falu már rég elcsendesedett, mire a hófelhők odaértek föléje.

– No, ezt a falut megtréfáljuk – mondták a hópelyhek. – Reggel maga sem ismer magára, olyan fehérre meszeljük, még a háztetőket is.

Voltak kíváncsi hópelyhek is. Messze, az ég alján nagy világosság látszott. Ott a város lámpái világítottak. Ezek a hópelyhek a várost akarták látni.

– Majd meglátjátok, hogy megbecsülnek ott minket – mondták a falura, mezőre hulló

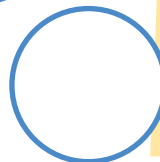
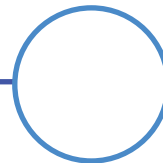
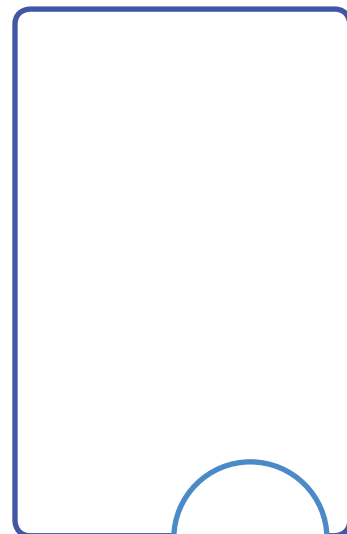
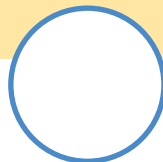
Kösd össze az egyforma hópelyheket!
Az üres körbe rajzold meg a párját
annak, amelyiknek nincs.

testvéreiknek. – Még széssel is megkínálnak, talán hintóba is ültetnek.

Azzal elszálltak a város fölé, s ott lehullottak a háztetőkre, az utcákra, a terekre. Alig várták a reggelt, hogy szétnézzenek a városban.

De mire kireggeledett, akkorra a hópelyheknek beesteledett. Jöttek a hóhányó munkások, megkínálták a havat seprűvel és lapáttal. Aztán rakásra rakták, úgy hordták ki a városból. Mire delet harangoztak, locspocs lett a városi hóból. Az erdők, mezők hava pedig tavaszig megmaradt ragyogó fehéren.

Rajzolj hópelyhet annak, aki örül a hónak!
Az üres helyre rajzold magadat, a karikába pedig akkorra hópelyhet, amennyire örülsz a hóhullásnak!

MÜLLER KATI rajzai

SZŐCS MARGIT

Az eltolható birodalom

Kókusz torta és injekció

Ez a reggel más volt, mint a többi. Az Eltolható Birodalomban csend honolt. A játékok lábujjhegyen jártak, hogy ne zavarják Matit, aki Polka babát átölelve feködött lázasan. Most éppen Mackó frissen költött versét hallgatták:

*Hevül a kispárna,
dunsztol a hálózsák,
arcodon kinyílnak
lángvörös lázrózsák.*

A vers végén Anyus jött egy csésze teával és néhány pirulával.

– Gyere, kicsim, vedd be a gyógyszereket. Képzeld, látogatóid érkeztek – mondta. Mati felült és lenyelte a pirulákat.

Az ajtóban feltűnt a szomszéd néni unokájával, Lillával. A kislány alig látszott ki a kezében tartott kókusz torta mögül.

– Ezt neked sütöttük. Tudjuk, hogy a kedvenced. Mire elfogy, biztosan meggyógyulsz

– mondta Ili néni. A konyhában szeletelni kezdte az áfonyás, habos süteményt.

Lilla türelmetlenül ugrándozott.

– Enyém az első szelet, enyém az első szelet! – mondta, a kistányért megragadva.

– Légy udvarias! Az első a Matié, utána te következél – utasította rendre Ili néni Lillát.

A játékok kíváncsiak figyelték, milyen az, ha valaki udvarias.

Lilla kelletlenül átadta Matinak a tányért.

– De amikor ti hoztok nekünk süteményt, enyém lesz az első szelet – mondta.

Mati rábólintott.

Miután elmentek a vendégek, a birodalom lakói Mati köré sereglettek.

– Mi is kérünk a tortából! – kiáltoztak.

– Jól van! Álljatok sorba – mondta Mati.

A játékok felsorakoztak. Amikor Mati a kánálra tette az első falatot, a sor végén álló papagáj, Zelmira előre repült, és felcsippentette. Erre a többiek is odatolakodtak.

– Ha így viselkedtek, nem kaptok semmit. Menjetek a helyetekre, legyetek udvariasak! – használta a friss szót Mati.

– Tartotta volna meg magának Ili néni az udvariasságot! – bosszankodott Rézi bagoly.

A birodalom lakói ügyesen vártak sorukra.

A tortaevésnek Domi bácsi, a házi orvos érkezése vetett véget. Megvizsgálta Matit, megállapította, hogy tüdőgyulladásra van, majd táskájából elővett egy fecskendőt.

– Ugye, bátor kislány vagy, nem ijedsz meg egy tűszúrástól? – kérdezte.

Mati elpityeredett, de aztán mentő ötlete támadt.

– A játékok betegebbek, köhögnek, prüszkölnek is! Nekik kell az injekció – mondta.

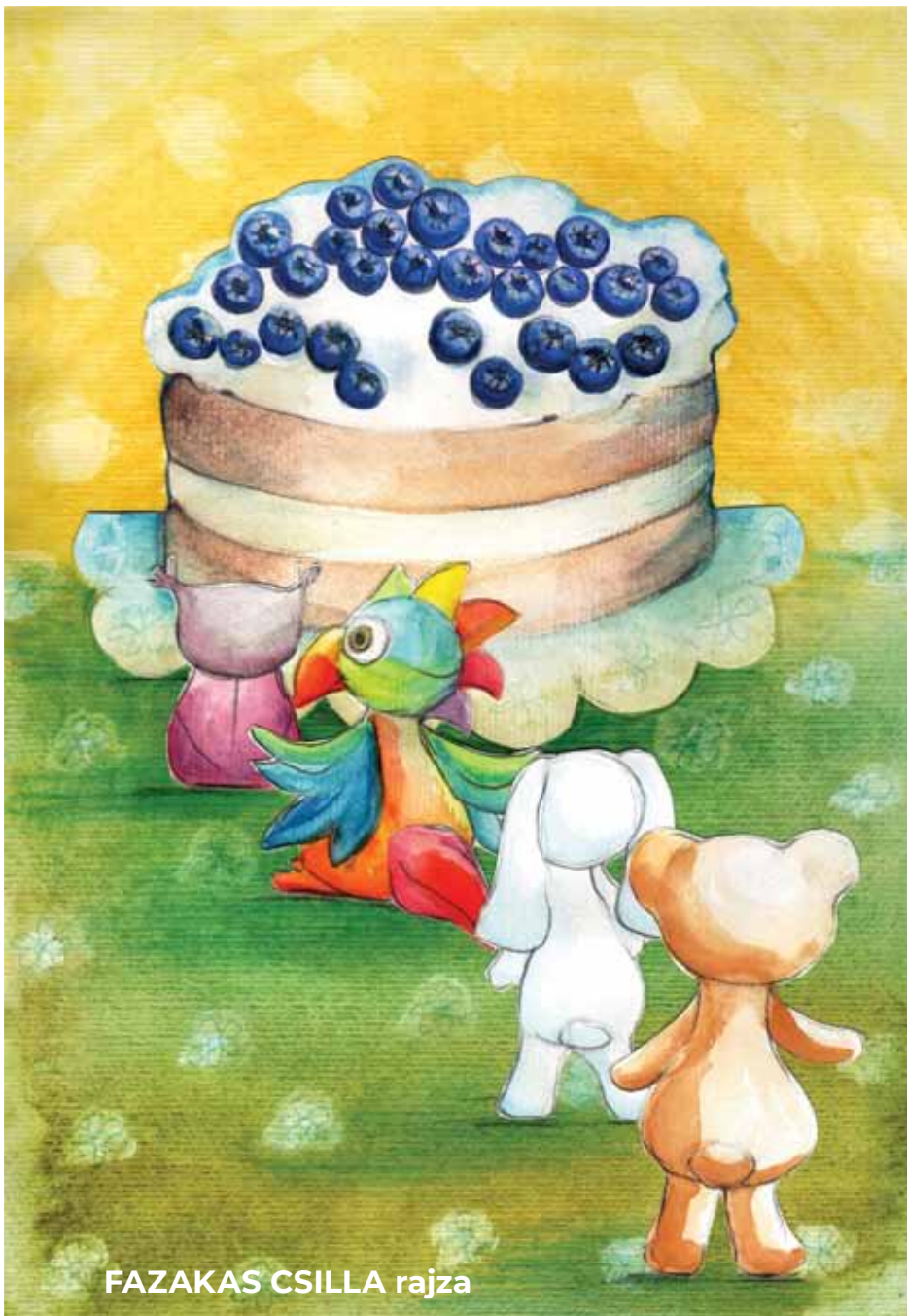
– Helyes, itt egy másik fecskendő is, kezdhethük velük. Rajta, sorakozó! – hívta a tortától maszatos sereget Domi bácsi.

A birodalom lakói megpróbálták egymás mögé bújni. Rézi a sor elejéről a végére ugrott, az utána következő Zelmira is követte példáját, s talán így ment volna még napokig, ha Mati nem szól rájuk:

– Azonnal álljatok vissza a helyetekre, különben nincs több torta!

– Mi csak udvariasak akartunk lenni – kárálta a két jómadár.

Mati jót nevetett rajtuk. Alig vette észre, hogy közben megkapta az injekciót.

FAZAKAS CSILLA rajza

A hét boldog esztendő

Zsidó mese

BENEDEK ELEK átirata

Egy gazdag embert annyi szerencsétlenség ért, hogy egyszer csak azon vette észre magát, ha valami munkához nem kezd, ugyancsak felkopik neki is, meg a gyerekeinek is az álla. Nem is sokat tépelődött, hanem elment egy reggel s napszámba állt. Egész nap szorgalmasan szántogatott két ökröcskével. Mikor már közeledett az este, egyszer csak megáll előtte egy ősz öregember, s megszólítja:

– Hallod-e, te szegény ember, hét esztendőig nyugodtan s gazdagságban élhetsz megint, csak mondd meg, most szeretnéd-e azt a hét esztendőt, vagy késő öregségedben?

– Bizonyosan boszorkánymester vagy te, s a lelkem üdvösségével fizetném meg azt a hét esztendőt. Nem kell nekem olyan gazdagság, inkább kínlódom egész életemben az eke mellett – mondta a szegény ember.

Az öregember, aki nem volt más, mint Éliás próféta, eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

De másnap, éppen mikor be akarta fejezni a szegény ember a munkáját, ismét megjelent Éliás próféta, s megint megkérdezte tőle, hogy mikor szeretné a hét boldog esztendőt. Alig hallgatta végig a szegény ember, megint elutasította a prófétát.

Harmadnap ismét csak megjelent Éliás, de most már azt mondta:

– Az Isten küldött engem hozzád, te szegény ember, ne vonakodj hát, hanem mondd meg, mikor akarsz boldogul élni?

Hej, bezzeg most nem utasította el a prófétát a szegény ember, csak annyit kért tőle, hogy hazaszaladhasson s megbeszélhesse a feleségével a dolgot.

– Menj csak, fiam – mondta a próféta –, mire te visszatérsz, itt találsz engem is.

Szaladt haza a szegény ember a szélnél is sebesebben, elmondja az egész dolgot a feleségének, s tanácskoznak, suttognak sokáig, hogy mit határozzanak a dologban. Végre azt mondja az asszony:

– Jobb lesz, édes uram, ha most mindjárt kérjük a hét esztendőt. Majd, ha öregek leszünk, csak megélünk valahogy.

Az ember is így gondolkozott, s mindjárt szaladt is vissza a mezőre, s elmondta a prófétának, hogy mit határoztak.

– No, ha így határozatok, menj csak haza, az áldás már várni fog otthon – mondta Éliás.

S csakugyan, amíg a szegény ember oda járt, a gyerekei az udvaron egy akkora gyémántkövet találtak, mint egy tyúktojás. Viszik be a fényes követ a szobába nagy örömmel, bezzeg megismerte a szegény asszony, s mutatja az urának nagy lelkesedéssel, mikor hazajön:

– No, itt van a gazdagság, édes uram, ezután nem kell, hogy olyan keservesen kínlódj a kenyérért.

Nagy volt a boldogság s az elégedettség a szegény ember háza táján ezután. Iskolába járatta a növendék gyermekeit, s jól éltek, de a szegényekről sem feledkeztek ám meg! Nem jöhetett oda szegény ember úgy, hogy üres kézzel eresztették volna tovább.

Egymásután teltek, múltak az esztendőök, hát egy reggel arra ébredett a hajdani szegény ember, hogy bizony vége a hét esztendőnek. No, ha vége, meg is jelent pontosan Éliás próféta a gyémántkőért, hogy vigye magával. Bemegy az ember a feleségéhez, s mondja neki nagy szomorúsággal:

– Na, édes feleségem, add ide a követ, mert eljött érte az az öregember, akitől kaptam! Gondolt valamit az asszony magában, és azt tanácsolta az urának:

– Mondd meg annak az embernek, hogy jól van, vigye el a követ tőlünk, de csak akkor,

ha olyan emberekre talál, akik több jót tesznek a szegényekkel, mint amennyit mi tettünk ez alatt a hét esztendő alatt!

Meg is mondta az ember Éliás prófétának, amire az asszony tanította, az meg felment az Istenhez, hogy megkérdezze, mit csináljon. Isten pedig azt felelte neki, mikor elmondta a szegény ember kérését:

– Hagyd náluk a követ, mert ilyen jólelkű házaspárt úgysem találunk a földön!

Sokáig élt még gazdagságban és boldogságban az egyszeri szegény ember, de a szegényekről ezután sem feledkezett meg.

SIMON ESZTER NÓRA rajzai

A mesemondó szolga

Orosz mese

RAB ZSUZSA fordítása

Nagyon régen, messze földön, élt egyszer egy király. Együgyű király volt, lusta is, unatkozott nagyon. Unalmában egész nap a szolgájával meséltetett magának. Mesélt neki a szolga, mesélt reggeltől estig.

Egyszer aztán elunta. Azt gondolta: elveszi a király kedvét a mesétől. Új mesébe kezdett:

– Útra keltünk egyszer veled, felséges királyom, mentünk, mentünk, mentünk, mentünk...

Elege volt a királynak abból, hogy: „mentünk”, nógatta tovább.

– De hát hová mentünk? Mondd már tovább!

– Mondom: mentünk, mentünk, mentünk, mentünk, mentünk...

Megmérgeedett rá a király, kikergette. Másnap tovább unszolta, hogy meséljen neki. Elkezdte megint a szolga:

– Útra kerekedtünk, felséges királyom, mentünk, mentünk, mentünk. Odaértünk egy nagy hegy alá, fölmásztunk rá. Másztunk, másztunk, másztunk, másztunk...

Estig mondta, estig másztak. Megsokallta a király:

– Fölérünk-e valahára?

– Föl bizony! Már föl is értünk. Aztán lefelé ereszkedtünk. Ereszkedtünk, ereszkedtünk, ereszkedtünk, ereszkedtünk...

Aztán továbbmentünk. Mentünk, mentünk, mentünk, mentünk, mentünk, mentünk...

Egyszer csak két hordóhoz értünk. Az egyik moslékkal volt tele, a másik mézzel. Én, a szolga, a moslékos hordóba ültem bele, te meg, uram királyom, a mézesbe.

Ez már tetszett a királynak.

– Úgy is van rendjén! – mondta. – Szolga a moslékba, király a mézbe!

– Mondom, ültünk a hordóban. Ültünk, ültünk, ültünk, ültünk, ültünk...

– Mikor húznak már ki bennünket? – kiáltotta a király, mert elfogyott már a türelme.

– Mindjárt, felséges királyom. De most még ott tartunk, hogy ültünk, ültünk, ültünk, ültünk...

Elfutotta a méreg a királyt, kikergette a szolgáját. Hanem másnap tovább fúrta az oldalát a kíváncsiság.

Hívatta megint:

– No, hát meséld tovább: meddig ültünk a hordóban?

– Amíg ki nem húztak bennünket, felséges királyom. Maga az ördög húzott ki, téged a mézből, engem a moslékból.

Aztán ránk parancsolt: én téged nyalgassalak tisztára, te meg engem!

– Hej, kutya teremtette! – kiáltott a király.

– Takarodj a szemem elől, te pokolraivaló! Itt van száz arany, de többet egy mesét se mondj!

Örült a szolga a pénznek is, meg annak is, hogy ezután békén hagyja a király.

CSILLAG ISTVÁN rajzai

KÁNYÁDI SÁNDOR

Kunkori mese

Volt egyszer, hol nem volt, hogyan lett volna, ha már mese is szól róla, volt egyszer egy vénséges vén ember. Olyan öreg volt, mint az ország útja, vagy talán még annál is vénebb, de kincse temérdek. De hogyan lett volna, amikor olyan fukarizsugori volt, hogy csodájára jártak.

Úgy ült a vagonán, mint a kotló a tojáson. Nem is szerette senki, de ő se senkit az égkerek világon. Hanem rá is fizetett erre a vén sátán, mert, hogy el ne felejtsem, volt neki egy kunkori ártány malaca.

Furcsa, de ez a kunkori kis kanocska nagyon ragaszkodott a zsugori aggastyánhoz. Oda-odadörgölözött a csizmájához, fel-felröfögött rá, s hagyta, hogy az öreg a hátát vakargassa. Addig-addig hízelgett, röfögött, dörgölözött, mígnem a szőrös szívű fukarija jószágosan kezdett pislogni a malacra.

Ettől kezdve az öreg külön kosztra fogta a malacot, s adott neki finomabbnál finomabb nem is moslékot, de abrakot. Hálából a malac feltúrta a kertet. Az öreg ettől retentő dühre gerjedt, majdnem, hogy elnás-pángolta, de még idején meggondolta.

– Kincset ér, nagy kincset a kanocskám orra.

Szó, ami szó, a malac olyan pompás munkát végzett, hogy a legjobb ekének is becsületére vált volna.

– Nem kell ide többet se cseléd, se szolga, nincsen szükségem ökörré, ekére, se lóra. Aranyat ér, aranyat a malackám orra – mormogta magában. Azzal a szolgálakat, cselédeket szélnek eresztette, igavonó állatait pedig pénzzé tette. A cselédek, a szolgálak örültek, hogy végre megszabadultak tőle, az ökrök múgatva, a lovak meg az örömtől nyihogva siettek a vásárra.

Azt tervezte ugyanis a vén zsvány, hogy ezután csak szántani fog, vagyis túratni. Legokosabb tehát túladni mindenben, ami érték. Pénzzé tenni, a pénz nem kér enni. A malac föltúrja az egész környéket, s a túrás fejében a környékbeli népek elvégzik minden más végezni valóját: kapálást, aratást, hordást, cséplést. Minek akkor szolga és cselédség?

Jól is indult a móka, túrt-turkált szorgalmasan a kanocska. Az öreg meg nagy ravaszul, hogy serkentse a kanocskát, orra elé ejtett

egy-egy magocskát. Túrt, túrt a malac, amíg meg nem unta, de egyszer csak kapta magát, meleg volt nagyon, s befeküdt a pocsolába. Az öreg kérlelte, csalogatta, instálta, s mikor látta, hogy az a füle botját se mozdítja, elkezdte fenyegetni. Ostort ígért a hátára, kariát az orrába.

A malac megint csak nekilátott, de csak úgy ímmel-ámmal, erre az öreg egy husánggal kezdte ösztönözni. A malacnak se kellett

több, körbetúrta az öreget. Túrt egy üreget, az öreg az üregbe huppant. Ez annyira föl-buzdította a kis kant, hogy abba se hagyta, amíg azt a vén gonoszt be nem temette. Ott magaslik még most is a túrás fölötte.

A malac meg, uccu neki, vesd el magad, meg sem állt a legközelebbi kondáig. Utoljára gömböc korában láttam, egy hatalmas töltött káposztás tálban, akkor mesélte nekem ezt a kunkori-kerek történetet.

Sovány ember kövér malaca

Magyar mese

Volt egyszer, hol nem volt, még az Óperenciás-tengeren is túl, volt egyszer egy nagyon sovány ember. Ez a sovány ember nem volt több, mint három mázsa. Ennek a sovány embernek volt egy nagyon kövér malaca. Ez a malac többet nyomott valamivel, mint három kiló, pedig még csak hároméves volt.

A sovány ember nagyon szerette volna, hogy a malaca jól meghízzék, s ezért minden három hétben egyszer adott neki moslékot, de még hozzá rengeteget, egy egész literrel. Akár akarta a gazdája, akár nem, a malac mégis állandóan hízott: egy-egy evéskor három dekával is nehezebb lett. A sovány ember ezt nagyon kevesellte, s annyira bánkódott, hogy még az ételt is sajnálta magától: csak három kilót hízott minden étkezéskor.

Ennek a sovány embernek volt egy még soványabb felesége, aki körülbelül négy mázsa lehetett. Ez az asszony alig evett. Olyan

zsugori volt, hogy reggelire csak három liter tejeskávét tudott meginni, s kenyeret is nagyon keveset evett hozzá. Ritkaság, hogy három kilóval beérte volna, no meg három hosszú szál kolbász melléje – igazán nagyon kevés: hát csak ennyit evett.

Délebédje még a reggelinél is gyatrább volt: kilenc darab háromkilós tyúk harminc tojással megsütve. Levest alig evett hozzá. Három harmincliteres üstben főzte, de még ezt is alig bírta megenni, ezért még három harmincliteres fokhagymamártást és harminc kiflit evett hozzá étvágygerjesztőnek. Ilyen szörnyű keveset evett. Az ura nagyon haragudott reá ezért, ő pedig csak napról napra tengette sovány életét.

Egyszer a sovány ember úgy felbosszankodott azért, amiért a felesége olyan keveset eszik, hogy így szólt:

– Minek hizlalom én ezt a kövér malacot? Úgysem eszik rendesen, hát én nem kínló-

dom vele többet! – Ezzel úgy földhöz vágta, hogy száz darabra ment.

Meg kell mondani: a kövér malac már olyan kövér volt, hogy alig győzték lesni, mi-ként tudott akkorára meghízni. Már volt vagy három kiló meg három deka. Most már mi lesz, ha a malac száz darabra ment?

Hetedhét országon is túlra közhírré tették, hogy abból a ménkű nagy malacból óriási nagy, fényes disznótort csapnak. Jöttek is a népek, hetedhét országon túlról is érkeztek a vendégek. Volt ott szegény, gazdag, kicsi,

nagy, mindenféle rendű meg rangú ember. Én is köztük voltam, egy háromkilós csontot kaptam. Úgy megörültem neki, hogy három napig, amíg a disznótort tartott, mind azt nézegettem.

Ahogy a malacot behozták, a sovány asszony egyből befalta, s három pillanat alatt le is nyelte. Hát a nagy vendégsereg? Három napig csodálta, hogy a sovány asszony milyen keveset eszik, s csak akkor hagyták abba a lábatlankodást, mikor már a szemük is kopogott az éhségtől.

BERTÓTI JOHANNA

Malac

A nagybácsi mondta:
kinek malaca van,
az szerencsés nagyon.
Folyton nyer a lottón,
ölébe hull a pénz,
hatalom és vagyon.

Azóta szüntelen
azon jár az eszem:
plüssmalac is elég,
hogy szerencsém legyen?

SZUCHER ÁGNES rajzai

LÁSZLÓ NOÉMI

Tiszta szerencse

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy udvar. Ennek az udvarnak a végében állt egy göcsörtös cseresznyefa. Annak az árnyékában élt Hangya mama tíz gyermekével. Egy szombat reggelen a mama élénk pusmogásra ébredt.

– Add már ide! Ha nem adod, egész évben azt fogom keresni!

– Nincs nálam, nem érted? Fogalmam sincs, hol lehet!

– Persze, persze! Az este malacdísz vágta velem, most meg nem tudod, hol van!

– Visszatettem a dobozodba, Szexta!

– Akkor miért nincs ott?

– Nézd meg jobban, biztosan ott van!

– Háromszor megnéztem, egyszer sem volt ott!

– Még szép, hogy nem volt ott. Oktáva a konyhaasztalon hagyta, aztán Szekunda és Terca pizsmogott vele a konyhában.

– Mi az, hogy pizsmogott? Mennyei sonkás pogácsát sütött, esetleg!

– Amiből Áruzkodó Júdás Prímusz bácsi fél mázsával felzabált!

– És föl sem tűnt neki, hogy aranyos malacformájúak, ennivaló fülekkel!

– Ennivalónak ennivaló volt, azt meg kell adni! Azt mondtam Decimának, addig nem ehet belőle, amíg a mondókát meg nem tanulja.

– Szeptimusz sonkás malacpogácsát rágcsalt és egyáltalán nem adott belőle, amíg el nem mondtam az egészet, elejétől a végéig! Uí, uí, éhes vagyok!

– Végül elmondtad, nem? Igazán megköszönhetnéd!

– Ha tudom, hogy Szexta ollójával vágta azokat a füleket, azt a felet sem eszem meg, amit megettem! Kvartusznak adtam volna a másikkal együtt!

– Tiszta szerencse, hogy Kvintusz ilyen finnyás, idén dupla adag sonkás malacpogácsa jut nekem!

– Te csak ne dörzsöld előre a markod! A pogácsa-adagod az enyém! Azt mondtad, bármit kérhetek, ha elmegyek helyetted a piacra!

– Nézz te oda, milyen jó emlékezőtehetsége lett egyből Nónusznak! Ki se látszik a szőnyegből, máris a jussát követeli! Na, és mit hoztál a piacról, nagyokos?

– Fahéjat, szegfűszeget, citromot, mazsolát, mandulát, diót, mogyorót, aszalt szilvát, kölest!

– Az igen! Még egy süti? Esetleg torta?

– Kvartusznak beakadt a sütievés. Képzeld, leves lesz belőle.

– Leves? Fúj! Édes leves, azonnal hagyjátok abba!

– A világ legfinomabb édes leveसे!

– Elég már, mindjárt hányok!

Hangya mama azonnal közbelépett. A pusmogó malacbandát kiküldte havat seperni a ház elé.

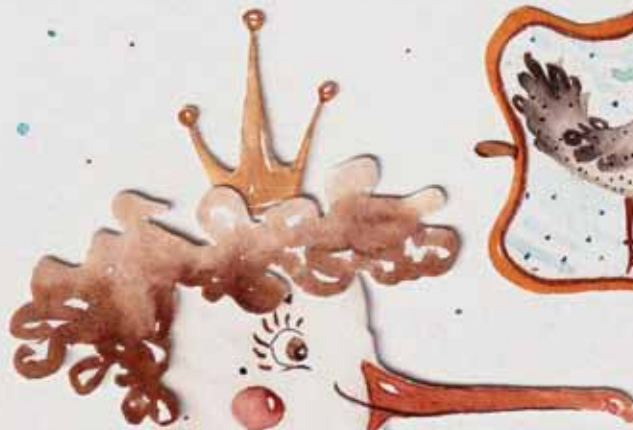
– Édes leves lesz ebédre, akinek nem tetszik, az maradék lencsefőzeléket eszik! – mondta Hangya mama.

– Vagy sonkás malacpogácsát! – búgta az eresz alól Szekunda és Terca.

– Én királylepenyét kérek! – üvöltött Decima a tó mellől. – Azt a darabot, amelyikben a babszem van!

– Jól van, babszem, de az majd csak jövő héten esedékes! – mondta Hangya mama, és csöndes mosollyal becsukta a januári szél előtt az ajtót.

JÁNOSI ANDREA rajzai

SZÖCS MARGIT versei

Tükörtárlat

Gyere el egy vasárnapon,
nézd meg a tükörtárlatom:

az elsőben gyertyát gyújtok,
másodikban nyelvet nyújtok,
harmadikban ógok-mógok,
negyedikben szeren lógok,
ötödikben szerepelek,
hatodikban tortát szelek,
hetedikben nevetgélek,
nyolcadikban éppen félek,
kilencedik sajnós törött,
tizedikben szöszmötölök...

Ha unod a tárlatozást,
süthetünk egy tükörtojást.

Számozd meg a tükröket a vers szerint.
Az órának rajzolj mutatókat úgy, hogy
6 órát mutasson.
Mi a sirályok kedvenc eledele? Rajzold rá
az asztalon lévő tányérra!

DEÁK KATALIN rajza

Vacsora- meghívás

Sirálynőm, várlak a hvári várba,
öltözz a legszebb tollruhádba,
vacsorát tálal jó korán
komornyikom, a kormorán.

Sirályom, hatra ott leszek,
hullámfürdőt is veszek,
utamon kísér, vigyáz rám
száz sirályfi és sirálylány.

(Hvar egy horvátországi sziget az
Adriai-tengeren. A sziget legnagyobb
városának neve is Hvar.)

Kukucsi nyomoz

Kukucsi a hóban nyomoz

Itt az új esztendő. Kukucsi kidugja fejét kuckója ajtaján. Körülnéz, más lett-e a táj az új év miatt, de úgy néz ki, minden a régi. Minden hófehér. Olyan, mintha nagy, fehér takarót borítottak volna a földre. Alatta pihen a természet, várja a tavasz érkezését.

Kukucsi most is, mint minden év első napján, meglátogatja Vincét. Korcsolyáznak a befagyott tavon, játszanak a hóban és este forró csokit isznak. Ez már hagyomány náluk. Ahogy a hóban játszanak, Kukucsi észrevesz valamit a földön. Lehajol, hogy közelebről is szemügyre vegye.

– Hohó, itt bizony nemrég járt valaki!

Kukucsiban felébred a kalandvágó. Kideríti, kinek a lábnyomaira bukkant! A nyomok kissé tojás formájúak, de mintha középen kettévágták volna őket, inkább két félnek néznek ki. Odaszalad Vincéhez tanácskozni, majd a nyomokat követve elindulnak.

A hótakaró nem árulja el, de sejtik, hogy az erdő felé vezető ösvényen haladnak. Ahogy mennek, zörejt hallanak. Már szinte megtorpannak, amikor a bokorból előugrik egy nyúl. Olyan gyorsan elszalad, hogy mire Kukucsi utána szólna, már se híre, se hamva.

A két kis vakond elindul hát, hogy megnézze a bokor körüli nyomokat, ám azok nem hasonlítanak az általuk követettekhez. A nyúl lábnyomai kétfélék: két hátsó lábával hosszabb, két mellső lábával rövidebb nyomokat hagy, és a lábujjak nyomai is látszanak.

Kukucsi és Vince tovább nyomoz hát. Nincs már messze az erdő, amikor farkasfalca fut át előttük. Miután a farkasok messzire kerülnek, a vakondok megvizsgálják az utánuk maradt nyomokat. Másak, mint amilyeneket ők keresnek. A farkasok nyomaiban jól látszanak a karmok, négy lábujj, középen a talppárna.

Az erdő szélén eltűnnek a nyomok. Még sötétedés előtt vissza kell érniük. Úgy dönté-

nek, ideje hazamenni. Kukucsi orrát lógatva baktat a hóban, amikor Vince megböki az oldalát és megállnak. Az erdőben őzek kergetűznek a fák között. Egyikük hirtelen kitör és elsuhan a két kis vakond mellett. Kukucsinak felcsillan a szeme:

– Ez az, Vince! Ezt kerestük!

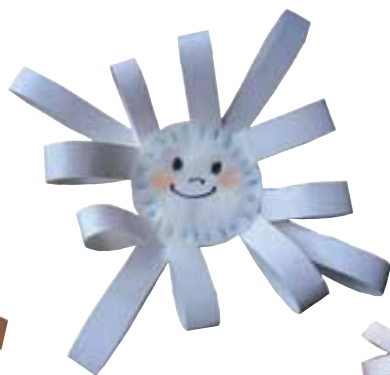
Bizony a rejtélyes nyomok egy őzhez tartoznak! Hogy mit keresnek az őznyomok Vince otthona körül, az titok marad, mert a sűrű erdő mélyén már sehol sem látják az őzeket. Kukucsi elhatározza, hogy majd ismét megkeresi őket, és fényt derít a dologra.

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Rajzold le a hiányzó állatot!
Kösd össze az állatokat a nyomukkal!

Évindító január

A kíváncsi hópelyheket két papírkorong közé ragasztott, hosszabb-rövidebb papírcsíkokból állíthatod össze.

A gyufásdoboz oldalára színes kartonpapírból szán-talpat, a parafadugó-gyerekek pedig fonalhajat ragassz. Kendője háromszög alakú rongydarab.

Olyan magas lesz a papírhóembered, ahány betűből áll a neved.

Fábián Dávid
Szalárdon papírhengerekből ragasztotta a vidám figurát.

Péter Nimród
sepsiszentgyörgyi olvasónk papírhajtogatással készült hóembere.

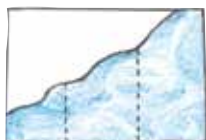
Gergely Erika és **Farkas Andrea** kolozsvári óvónők csoportja Nemes Nagy Ágnes Hóesésben című verséhez készült munkákkal örvendeztettek meg.

A hidegben jól fog a meleg kesztyű és a sapka. Díszítsétek különböző mintával a ruhadarabokat!

Fektetett A4-es lapra rajzolj hullámos vonalat, és a vonal mentén vágd el a lapot. Mindkét oldalára fehér zsírkrétával rajzolj szánkónyomokat, fess halvány kékre, és harmonikaszerűen hajtsd háromba. A megmaradt fehér papírra rajzolj szánkózó gyerekeket, fát, nyuszt, madarat. Vágd ki, és ragaszd a dombra. Elkészült a térbeli képeslap!

1.

2.

3.

László Szabolcs Négyfaluból küldte a műanyagpalackból és vattapamacsokból készült kézimunkáit.

Kovács Éva szatmárnémeti tanítónő osztályában zokniból formáltak hóembert.

A malac-ujjbábhhoz 8x8 cm-es lapot hajtogass három egyenlő részre. Ragaszd le úgy, hogy majd az ujjadra húzhasd. Hajtsd be a felső sarkokat, hajtsd előre a fejet, és ismét hajtsd be a felső sarkokat. Kunkori farkincát is rajzolj az újévi malacodnak. Kezdődhet a móka!

Csipike postája

Boldog új esztendőt, kedves barátaim!
Túljutottunk a tél legrövidebb éjszakáján. Januárban már kicsit később sötétedik. Úgyhogy napvilágnál is írhattok nekem levelet!
Melyhez hasonló jókat: Csipike

Ady Eduárd,
Nagybánya

Botlinger Hanna,
Csomaköz

Steiger Dorka,
Mezőfény

Gáspár Maya,
Bethlenszentmiklós

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd a gyűjtőlapodra!

Borka Villó marosvásárhelyi olvasónk meséjét Nagy Árkosi Éva tanítónő írta le, és küldte el nekünk.

A három jóbarát

Hol volt, hol nem volt egyszer egy mókus. A fűben feküdt. Unatkozott. Egyszer arra járt egy süni. Megkérdezte a mókust:

- Mit csinálsz?
- Unatkozom – mondta a mókus.
- Játszunk valamit? – kérdezte a süni.
- Rendszerben, játszunk valamit!

Játszottak, játszottak, míg meg nem unták. Arra járt a medve.

- Mit csináltok? – kérdezte.
- Unatkozunk. Jössz velünk játszani?
- Persze, tudok is egy játékot. Álljunk körbe és labdázunk, így ni! Mindenki próbálja meg elkapni a labdát.

Addig, addig labdáztak, míg besötétedt. Este lett. A csillagok az égen voltak. A három jóbarát lefeküdt.

Ki tudja? Holnap még fognak játszani? Ha igen, akkor biztosan valami mást fognak játszani. Aki nem hiszi, járjon a végére! Itt a vége, fuss el véle!

Hónap-tár

A mellékletet vágd négy vízszintes csíkra. Ragaszd össze őket úgy, hogy az egyforma számú pöttyök egymásra kerüljenek, tűrögessd harmonikába. Csillagformában, az asztalodon a verset is látod. Pálcikára erősítve forgó lesz belőle!

BAK SÁRA rajza

Komáromi Tünde és Komáromi Ágnes óvónők csoportja Tordán boldogan mutatja kézimunkáit.

TÁMOGATÓINK

nka
Nemzeti Kulturális Alap
Szócs Margit meséjét
támogatta.

Ára 6 lej

Nózi és Nudli ügyködik

TÓTH ÁGNES
Hónap-tár

Januárban jégvirág.

Februárban hóvirág.

Márciusban pihe-puhán
rügyezik a barkaág.

Áprilisban tulipán.

Május bódul orgonán.

Júniusban pipacs nyílik
réten, dombok oldalán.

Júliusban búza nő.

Augusztusban dinnye jó.

Szeptemberben a tőkén
roskadozik a szőlő.

Októberben szüretelnek.

Novemberben hordók telnek.

Decemberben az angyalok
fenyőággal útra kelnek.

(A Hónap-tár elkészítésének leírását
a 27. oldalon találod.)

Március

Február

Január

Június

Május

Április

Szeptember

Augusztus

Július

December

November

Október